ilu imeks. Mõlemad nähti nagu paariks loodud olewat: üks kaunis noor mees, teine sitsew neiu. Ka nende mäng passis kokku, nii et kõik sellega rahul oliwad, ja kui otsas oli, siis kiites käsi laksutasiwad.

Martin, kes ka agar laulma oli, laulis klaweriga mõned ilusad laulud wõerastele ette ja tegi sellega palju rõõmu. Ta sai wana baroni ja ta proua meelest ikka armsamaks.

Kui pidu möödas oli, jäi Martin oma seltsilistega weel mõneks päewaks baron Ritteri mõisa külaliseks, kus kõigesuguste mängude- ja jalutuse käikudega aega wiideti.

Ühel niisugusel jalutuse käigul juhtus Martin teistega ühest kündjast mööda minema, kellega ühes tema lapse põlwes oli karjas käinud. Mõlemad tundsiwad teine teist ära, ja kündja teretas: „Tere ka, P. noor herra!“

Martin löi ruttu silmad teine poole ja ei wõtnud terwist wasta, sest et tal häbi oli, et üks talupoeg teda siin nime pidi tundis, kus teda koguni tundmata arwati olewat. See läbi oleks ju wõinud wälja tulla, et tema Eesti sugust oli, ja seda kuulutada kartis tema wäga.

„Kust see kündja sind tunneb?“ küsis üks Martini seltsimeestest ta käest.

See küsimine ajas Martinile puna silmi. Tema, kes muidu alati osaw rääkija oli, wastas nüüd kogeldades: „Ei tea, kus ta mind on näinud.“

Aga wale kõik, ta teadis küll, et kündja wist tema kodust siia teenistusesse tulnud. Tema kodu poi siit umbes 30 wersta eemal.

Pea läksiwad ka studendid jälle Tartu tagasi, kuhu Martin ka ihaldas minna, sest ta kartis, et kündja hakkab mõisas tema suguseltsist palju rääkima. Üksi baroni proua ja Ella teadsiwad, kes ta oli, aga need ei rääkinud sest kellegile, baronile ammugi mitte.

Tartus hakas Martin hoolega õppima, sest et tal juba rohkem pool kooli aega selja taga oli. Kui ta wiis aastat universiteedis oli olnud, tegi ta wiimse eksami ära ja sai ilusaste läbi. Mis tarkust ta oli õppinud, ei ole ma meelega nimetanud, muidu ehk wõiks wälja tulla, kes ta on. Siis sattuksin mina temaga tülisse, et ma tema elulugu olen julgenud jutustada. Selle pärast ei ole ma tema liignimegi ütelnud. Ta elab weel praegu üsna priskeste, ja on umbes 40 aastat wana mees. Ma palun aga lugejat silmad ringi lüüa, küll siis niisugusid mehi ka leida on, kes küll meie rahwa luu ja liha on, aga ometi Eesti rahwast midagi teada ei taha.

Martinil oli hää õnn. Warsti pääle lõpueksami tegemist juhtus üks hää koht saada olema, mis temale just sündis. Enam kui kolm tuhat rubla tuli tal sääl aastas sisse, ja ta ta hakas wäga ilusaste ja toredaste elama, mis tal selle palgaga wäga hästi wõimalik oli.

Ehk küll tal tühi asi oleks olnud oma waesid nemaid nüüd aidata, ei teinud ta seda mitte. Wäga arwa juhtus see, et ta neile mõne rubla raha saatis. Ta oli neile pääle selle ütelda lasknud, et nad teda mitte ei pea waatama tulema, sest et tal neid wõimalik ei olla wasta wõtta. Mis wanemate süda